

Noapte de martie

Vasile Voiculescu

Se face moina-n suflet, cu pacla-mpovărată;
Din sloiul amintirii cad picuri tot mai vii,
Și inima, hrănită, pornește rar să bată,
Cu sânge alb de visuri și de melancolii ...

La geamul meu stă noaptea și vrea să intre-n casă,
În carnea ei de neguri ard stele mari de foc;
Cum n-o poate cuprinde cămara ce m-apasă,
Mă scol și suflu-n gânduri și-n noaptea mea-i fac loc.

Ea intră și târăște alaiul tot afară:
Se umflă-n mine ape, trec turme de tigăi
Și aburii launtrici iau chip de primavara,
Cu sâni rotunzi de maguri și coapse moi de vai.

Sosesc, scăpați și teferi din cuscile-ntristării;
Cocorii bucuriei, solia-ntâiei berzi,
Și seșurile minții, miristile uitării
Le-mprouează iarba cu mii de gânduri verzi.

Pe dealurile vremii ierneaza neaua încă;
Dar cântă gura dulce a vântului de sud,
Momița, gheață-și crapă pleoapa ei de stâncă,
Surâde și pe gingeni și-a prins sărutul crud.

Când pururi veșnicia vorbește numa-n șoapte,
De unde-atâta foșnet și susure și sfadă?
Mă plec, ascult în mine prin sufleteasca noapte
Și-aud cum se dezbracă pământul de zăpadă.